

gaar ud paa, at Statsrevisionen kunde ønske at faa Navnene opgivne paa de Officerer, de Embedsmænd, som sendes ud i tjenstlige Anliggender, saaledes som det har været Tilfældet tidligere, og saaledes som det endnu er Tilfældet i Marineministeriet. Denne Bemærkning gav straks Anledning til, at jeg i Krigsministeriet lod dette Forhold nærmere undersøge, og det viste sig at være ganske rigtig, at man indtil for ca. 3 Aar siden opgav Navnene paa disse Udsendinge. Hvad der har været Grunden til, at man den Gang ophørte dermed, har ikke kunnet oplyses. Jeg skulde næsten tro, at det er en Misforstaaelse, enten af en Udtalelse fra min Side lige over for Departementet eller fra Departementet over for Kontoret. Jeg skal herved udtale, at Krigsministeriet selvfølgelig ikke har aller mindste Interesse i, at disse Navne ikke komme frem for Statsrevisionen, og jeg skal derfor bestræbe mig for, at der for Fremtiden gives de Oplysninger i denne Henseende, som kunne ønskes.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Goss): Naar Statsrevisorerne og Udvalget have fundet det stridende mod god Regnskabsorden, at det Beløb, de ministerielle Kontorudgifter overskrider det budgetterede Beløb ved Regnskabs Afslutning, overføres som Udgift i Regnskaberne for de følgende Finansaar, saa erkender jeg Rigtigheden heraf. Det er en ikke formelt rigtig Fremgangsmaade, og den vil ikke for Fremtiden blive brugt. Jeg skal blot bemærke, at den gaar temmelig langt tilbage og hidtil er passeret uomtalt; deri har der været nogen Grund til vedblivende at følge den.

Naar en noget lignende Bemærkning gøres med Hensyn til Kommunitetets Understøttelser, de saakaldte „Andre Understøttelser“, forholder det sig for saa vidt paa samme Maade, at denne Overførelse af Udgiften ingen Hjemmel har, og at den altsaa bør undgaaes. Det skyldes her snarest en Uagtsomhed. Naar man overhovedet ved disse Beløb — der selvfølgelig ikke kunne overføres og ikke ere kalkulatoriske, i alt Fald ere de forudbestemmelige ligesom Udgiften til de ministerielle Kontorer — er gaaet til at give noget udover det bevilgede i et enkelt Aar, skyldes det en Uagtsomhed, som let kan indløbe, hvor det gælder om at give et temmelig stort Beløb i en Mangfoldighed af smaa Dele. En saadan Uagtsomhed vil altid kunne rettes paa en naturliger Maade, end det er fket i de Tilfælde, som her ere blevne omtalte.

Med Hensyn til Mindretallets Bemærkninger angaaende Staby Højskole, skal jeg ikke gentage, hvad jeg tidligere har udtalt om denne Sag, men blot minde om, at Regeringen i sin Tid har anset den Understøttelse, som endnu vedblivende tildeles Vinterstolen i Staby, for nødvendig, og at Forholdene fra denne Tid ikke have forandret sig saaledes, at man kan sige, at denne Opfattelse nu ikke længere holder Stik. Paa den anden Side er der intet Duffte mere levende for Øjeblikket hos mig end, at Forholdene maatte forandre sig saaledes, at man kunde komme til at tilbagetage denne Understøttelse. Der arbejdes i den Retning ad forskellige Veje, og jeg er derfor ikke meget tilbøjelig til at gaa den Vej, som det ærede Medlem, der er Ordfører for Mindretallet (Th. Nielsen), anviste, nemlig at søge en legal Hjemmel for denne Udgift. Det er nemlig mit Haab, at der ikke i Længden skal være Nødvendighed for denne Udgift, idet hele denne Institution med Uddannelsen af Vinterlærere i sig selv er en meget sørgelig Udvej og Nødhjælp, som det maa haabes, at den videre Udvikling af Skolevæsenet i Vest- og Midtjylland vil medføre, at man kan komme bort fra.

Th. Nielsen: Den ærede Finansminister mente, at Lovgivningsarbejdet var gaaet ligesaa trevent, før vi fik foreløbige Finanslove som siden. Ja, det er jo muligt, naar vi tage de Aar, der ligge nærmest forud for de foreløbige Finanslove, altsaa Aarene nærmest forud for 1884—85, i hvilke vi jo dog paa en Maade levede i Konfliktstilstand. Men gaar man længere tilbage, holder den ærede Finansministers Betragtning ikke Stik. Det vil være let for mig at paavise, at store Lovarbejder endogaa blev færdige og stadfæstede, enten før Nytaar eller efter Nytaar, og man havde i hvert Fald aldrig den Praksis, at man paa de sidste Dage af Rigsdagssamlingen sammendnygede Lovforslag i det Omfang, som det nu sker, uden at det var muligt for det ene Ting og da ikke mindst for dette Ting — hvad der jo ogsaa er klaget over — at faa dem tilbørlig gennemsete og gennemgaaede. Man havde jo altid den Udvej tilbage at forlænge Rigsdagssessionen en Tid. Det er ikke, fordi jeg særlig hunder de lange Rigsdagsamlinger, det være langt fra, men jeg hunder endnu mindre, at Lovforslag blive ajfæstede. Man kendte den Gang ikke den Statsret, som den højtærede Finansminister staar som Repræsentant for, og derfor var Til-